

Arrest

**nr. 168 256 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HAeyer loco advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 1 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 januari 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 januari 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 14/09/2015

U werd een eerste keer gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is, op 26 november 2015 van 8.52u tot 12.48u. Uw advocaat meester Kairet was gedurende het gehele gehoor aanwezig. U werd een tweede keer gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is, op 21 december

2015 van 8.50u tot 12.30u. Uw advocaat, meester Rodriguez loco meester Geleyn, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een moslim van Arabische origine te zijn. U verklaarde geboren te zijn in Al Kut, provincie Wassit (Zuid-Irak), maar u zou altijd in Saydiya, Bagdad (Centraal-Irak) hebben gewoond. U zou in Bagdad in 2004 zijn afgestudeerd aan de faculteit Schone Kunsten. Nadat u uw diploma behaalde zou u in 2004 beginnen werken zijn bij Beladi tv. U zou er verschillende functies hebben gehad, i.c. producer, regisseur, monteur, presentator, hoofd van de afdeling kinderprogramma's, etc. Naast uw werk bij Beladi tv zou u ook nog freelance voor verschillende andere televisiezenders gewerkt hebben, i.c. Afaq, Al Somariya, Al Bagdadiya, al Furat, ea. U zou meegewerkt hebben aan meerdere series en programma's maar u zou vooral actief geweest zijn op het vlak van kinderprogramma's en zwarte humor. Als producer/regisseur zou u ook met verschillende artiesten/zanger(s)(essen) hebben samengewerkt. Eind 2013 zou u verlof hebben genomen bij Beladi tv en naar Georgië zijn gereisd om er te huwen met Mariam M., een katholieke vrouw met de Georgische nationaliteit die u via het internet had leren kennen. U zou bij Mariam in Tbilisi verbleven hebben en op 25 december 2013 zouden jullie voor de kerk gehuwd zijn. In september of oktober 2014 zou u naar Irak zijn teruggekeerd met de bedoeling uw familie van uw huwelijk in te lichten en alles in orde te maken om uw echtgenote naar Irak te laten overkomen. Door een samenloop van omstandigheden zou u uw familie tot op heden niet van uw huwelijk met Mariam hebben ingelicht. U zou na uw terugkeer naar Irak opnieuw als regisseur bij Beladi tv aan de slag zijn gegaan.

Kort na uw terugkeer zou u Saif A. H., de directeur van Beladi tv, een voorstel hebben gedaan voor een nieuw programma, i.c. "Matha Tafal Law" ("Wat zou u doen indien..."). In dit programma werden gewone burgers gepolst naar hun mening over de regering/ het beleid en dit door hen de vraag te stellen "wat zou u doen als u bijvoorbeeld Minister van Elektriciteit was". Saif A. H. zou met het programma akkoord zijn gegaan en vanaf 5 november 2014 zou u, als producer en regisseur, concreet aan het programma zijn beginnen werken. Gedurende 5 dagen zouden opnames hebben plaatsgevonden op de rechtenfaculteit in Bagdad en vanaf 6 november 2014 zou het programma zijn uitgezonden.

Rond 12 november 2014 zou u gecontacteerd zijn door Alaa S. A. D., een freelance journalist en kennis van u, met de vraag samen ergens te gaan eten om over een samenwerking te praten. Op indirecte manier zou Alaa u te kennen hebben gegeven dat hij vond dat Islamitische Staat (IS) goed bezig is en dit in tegenstelling tot de regering die een niet-islamitische weg volgt. Hij zou erop gewezen hebben dat u via uw programma "Wat zou u doen indien ..." negatief was over de regering en vroeg u vervolgens waarom u zich dan via uw programma's niet positief kon uitlaten over de tegenstanders van de regering, i.c. zij die de "échte" islam verspreiden. Uit de dingen die Alaa u zei en gezien hij op korte tijd snel was opgeklommen, veel geld en een mooie auto had, zou u hebben geconcludeerd dat hij zelf positief stond tegenover de islamitische groeperingen en u vermoedde dat hij gesteund werd en banden had met dergelijke groeperingen. Uit voorzorg zou u niet vlakaf hebben geweigerd op zijn voorstel in te gaan maar u gaf aan dat u hem nog iets zou laten weten. Nadat u het restaurant had verlaten zou Alaa u zijn blijven bellen en tekstberichten sturen. Uiteindelijk zou u hem geantwoord hebben dat u niet van plan was met hem en/of met islamitische groeperingen samen te werken. U zou hierop geen reactie hebben ontvangen. De volgende morgen zou u voor uw woning door drie gewapende en gemaskerde mannen zijn ontvoerd. Uw buurman, die getuige was van de ontvoering, zou uw moeder hebben ingelicht. Uw moeder zou vervolgens klacht tegen onbekenden hebben ingediend bij de politie. U zou gedurende twee dagen zijn vastgehouden, geblinddoekt en vastgebonden en vervolgens met een wagen zijn weggebracht. U zou uit de wagen zijn gehaald en te horen hebben gekregen dat als iemand u iets vroeg, u dit ook moest doen. U hoorde vervolgens een wagen wegrijden en toen u enige minuten later uw blinddoek verwijderde zag u dat uw ontvoerders verdwenen waren. Dat u ontvoerd werd door/in opdracht van Alaa en dit omwille van uw weigering om in te gaan op zijn vraag tot samenwerking besepte u eens te meer toen u vaststelde dat uw gsm niet was afgenomen bij de ontvoering. U zou vervolgens door een toevallige voorbijganger naar huis zijn gebracht. Twee dagen later zou u zijn ondergedoken bij uw grootouders in Husseiniya en u zou er verbleven hebben tot uw vertrek uit Irak. Begin juni 2015 zou u Irak via de luchthaven van Bagdad met uw eigen paspoort verlaten hebben en via Turkije naar Griekenland zijn gereisd. U zou ongeveer een maand in Griekenland verbleven hebben en uiteindelijk, op 30 juni 2015 met een vals Bulgaars paspoort per vliegtuig naar België zijn doorgereisd. Op 1 juli 2015 diende u een asielaanvraag in. Na uw vertrek uit Irak vernam u dat uw echtgenote op 24 juni 2015 in Georgië bevallen was van jullie zoontje Adam.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw universitair diploma, vier aanvragen van Beladi tv om [verzoeker] en zijn ploeg toestemming te geven om op verplaatsing te filmen, d.d. 9/5/2006, 11/5/2006, 25/3/2006 en 7/5/2006,

twee aanvragen van Beladi tv om [verzoeker] en zijn ploeg toestemming te geven interviews af te nemen op de universiteit van Bagdad, d.d. 14/6/2006 en 2/5/2006, een proces-verbaal ivm. uw ontvoering, een schrijven van de onderzoeksrechter nav. de klacht bij politie ivm. uw ontvoering, drie foto's waarop u gewond te zien bent, een appreciatiecertificaat van Al Masar Center For Free Media voor uw inzet, een appreciatiecertificaat van 'Culture for All' voor uw inzet tijdens het eerste jaarlijkse festival voor Iraakse kinderen, d.d. 19-20/6/2004, appreciatiecertificaat van Aghanina tvzender voor uw inzet, een appreciatiecertificaat van het voorbereidend comité van het festival van de vrije cultuur voor uw inzet tijdens het festival dat plaatsvond op 14 en 15/2/2004, drie dvd's met beeldmateriaal van uw werkzaamheden in Irak en België, een dertigtal foto's van uw zelf tijdens uw werk waarop u te zien bent met verschillende artiesten, een kleurenkopie van de woonstkaart op naam van uw moeder, een kleurenkopie van uw Georgisch huwelijksboekje, een schrijven van een Belgische arts mbt. uw letsels. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS legde u nog een kopie van uw echtgenote haar identiteitskaart, een kopie van de geboorteakte van uw zontje, een internetartikel waarin over uw samenwerking met de Iraakse zanger Mohaned Mohsen wordt bericht en een dertigtal foto's van uzelf tijdens uw werkzaamheden en met verschillende artiesten.

B. Motivering

Er dient dor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omdat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dit nadat u werd ontvoerd volgend op uw weigering om via uw programma "Wat zou u doen indien" positief te berichten over Islamitische groeperingen zoals IS. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw problemen verband houden met dit programma én merkte hierbij tevens op dat u voorheen, sinds u in 2004 in de media begon te werken, nooit problemen kende (zie gehoorverslag CGVS 26/11/2015 p. 11). Dient hier echter allereerst te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u wel voor Beladi-tv heeft gewerkt maar reeds in 2007 werd ontslagen. Na 2007 heeft u op geen enkele manier nog voor Beladi-tv gewerkt, zo blijkt voorts uit de informatie. Verder toont de beschikbare informatie aan dat het door u aangehaalde programma "Wat zou u doen indien..." nooit werd uitgezonden via Beladi-tv alsook dat Beladi-tv nooit een dergelijk programma heeft ge-produced. De door u voorgelegde stavingstukken kunnen deze vaststellingen geenszins omvormen. Uw badge en de verschillende documenten van Beladi-tv, bevestigen enkel dat u voor Beladi-tv heeft gewerkt. Dit op zich wordt niet betwist. Dient hier echter wel te worden aan toegevoegd dat geen van de voorgelegde documenten kan aantonen dat u, zoals u beweert, tot november 2014 voor Beladi-tv heeft gewerkt. De zes aanvragen van Beladi-tv met de vraag om u en uw team toestemming te geven te filmen dateren allen van 2006. Dat u toen, vóór u werd ontslagen, voor Beladi-tv werkte wordt zoals reeds gezegd, niet betwist. Ook al blijkt uw badge van Beladi-tv voorts geldig tot 31 december 2011, dit volstaat evenmin om te besluiten dat u wel degelijk tot november 2014 voor Beladi-tv heeft gewerkt.

Rekening houdende met voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat u tot november 2014 voor Beladi-tv werkte en er betrokken was bij het televisieprogramma "Wat zou u doen indien ...". Bijgevolg kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u in november 2014 in Irak beweert te hebben gekend naar aanleiding van dit programma. U bracht ook geen overtuigend en/of tastbaar begin van bewijs voor dat hier alsnog een ander licht op zou kunnen verpen.

Aangaande de klacht bij de politie en het attest van de rechtbank betreffende uw ontvoering, dient hier allereerst te worden benadrukt dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit blijkt in casu zeker niet het geval te zijn. Dat uw moeder daadwerkelijk een klacht ging indienen bij de politie, wordt op zich niet betwist. Dat de feiten die uw moeder in haar klacht vermeldde ook daadwerkelijk plaatsvonden, kan echter op geen enkele manier worden afgeleid uit het feit dat haar klacht ook effectief werd genoteerd. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor het feit dat de klacht van uw moeder werd doorgestuurd naar de rechtbank. Dat de opdracht werd gegeven om de zaak te onderzoeken en/of de nodige stappen te zetten, toont nog niet aan dat de feiten waartoe die opdracht werd gegeven zich ook effectief voordeden. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat u daadwerkelijk werd ontvoerd, dan nog volstaan de voorgelegde klacht en het attest van de rechtbank geenszins om te besluiten dat deze ontvoering plaatsvond op het door u geschetste tijdstip en omwille van de door u aangehaalde redenen. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat eender welk document in Irak tegen betaling kan verkregen worden. De foto's die u voorlegde waarop u met bepaalde verwondingen te zien bent, wijzigt ook niets aan

voorgaande. Wanneer en onder welke omstandigheden u deze letsels opliep kan op geen enkele manier uit deze foto's worden afgeleid. Het schrijven van een Belgische arts bevestigt voorst enkel dat u een litteken heeft op uw linkerwang en last heeft van hypergevoeligheid aan de linkerkant van uw voorhoofd en wang doch geeft geen uitsluitend over de oorzaken hiervan. Dat zulks het gevolg is van uw ontvoering kan uit dit schrijven op geen enkele manier worden afgeleid.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal

slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen louter uw persoonsgegevens. Uw diploma bevestigt voorts uw studiekeuze. De kopie van de woonstkaart van uw moeder heeft louter betrekking op haar woonplaats terwijl de kopieën van uw huwelijksboekje en de geboorteakte van uw zontje dan weer louter aantonen dat u met een Georgische vrouw gehuwd bent en samen met haar een zontje heeft. Geen van deze elementen staat ter discussie doch geen van deze heeft enig uitstaans met uw asielmotieven. De appreciatiecertificaten en de verschillende werkbadges die u voorlegde bevestigen uw betrokkenheid bij verschillende organisaties en tvzenders. De dvd's, de vele foto's en het internetartikel bevestigen tot slot uw werkzaamheden in/voor de media en uw samenwerking hierbij met verschillende zangers, artiesten. Dat u actief was in de media bij verschillende zenders en bij verschillende programma's betrokken was wordt op zich niet betwist doch geen van de door u voorgelegde stukken toont aan dat u, zoals u beweert, tot november 2014 actief was bij Beladi-tv en betrokken was bij een programma genaamd "Wat zou u doen indien", dat op zijn beurt dan weer aanleiding zou hebben gegeven tot problemen met islamitische groeperingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In hoofddorde (punt I. van het verzoekschrift) geeft verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet voor de erkenning als vluchteling, en dat hij met name een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker gaat hierbij vooreerst (punt I.a van het verzoekschrift) in op het feit dat hij volhardt in zijn asielrelaas, dat hij tal van documenten heeft neergelegd ter staving van zijn asielrelaas waaronder het beeldmateriaal en de waarderingsattesten. Hij is van mening dat de Commissaris-generaal "een redeneringsafkorting begaaf". Hij benadrukt dat hij eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd over zijn werkactiviteiten als mediawerker, over zijn ontmoeting met Alaa S.A.D., alsook over zijn

ontvoering. Tot slot verwijst verzoeker naar de “*politiek en religieuze sektarisch context*” en is verzoeker van mening dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast.

2.1.2. In ondergeschikte orde (punt II. van het verzoekschrift) voert verzoeker aan dat hij aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. In uiterst ondergeschikte orde (punt III. van het verzoekschrift) acht verzoeker (1) artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet, (2) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en (3) artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geschonden.

Hij verwijt de Commissaris-generaal dat hij onvoldoende rekening houdt met de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014. Verder stelt hij dat de vreemdelingenwet en de asieltkwificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking, schendt verweerder voormeld wetsartikel. Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4, § 2, c) niet spreekt van een zekere mate of bepaalde intensiteit van het geweld. Integendeel impliceert de aanwezigheid van willekeurig geweld een bedreiging tegen het leven van burgers. Door te beweren dat een zekere mate van geweld vereist is, is voormeld wetsartikel geschonden.

Wat de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt verweerder, volgens verzoeker, ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak. Verder verwijt hij de Commissaris-generaal dat hij niet motiveert waarom enkele maanden terug personen uit Bagdad wel nog subsidiaire bescherming kregen doch heden niet meer. De Commissaris-generaal legt volgens hem niet uit in welke mate de situatie in Bagdad is gewijzigd.

Waar verzoeker zich tot slot beroept op een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, stelt hij dat de Commissaris-generaal verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. De bestreden beslissing wordt niet gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De “*COI Focus*” van 6 oktober 2015 bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de Raad.

2.1.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- het CGVS-gehoorverslag 1 (stuk A.3, zie ook stuk 11 van het administratief dossier)
- het CGVS-gehoorverslag 2 (stuk A.4, zie ook stuk 6 van het administratief)
- de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal van 2 juni 2015, 3 september 2015 en 26 oktober 2015 (stukken B.1 tot B.3)
- een artikel “*Comment le terme “Conflict armé” est-il définit en droit international humanitaire?*” van ICRC van maart 2008 (stuk B.4)
- een artikel “*Bagdad n'est pas aussi sûre que le dit Theo Francken*” van La Libre van 10 oktober 2015 (stuk B.5)
- twee attesten van Beladi Satellite Channel van 10 februari 2016 (stukken B.6 en B.7).

2.1.5. Verweerder legt in een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van Cedoca van 31 maart 2016 voor.

2.1.6. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een proces-verbaal van de Irakese inlichtingendiensten van 16 november 2014 omtrent zijn ontvoering.

2.2. In zoverre onderdeel III. van het verzoekschrift doelt op onregelmatigheden die niet door de Raad kunnen worden hersteld, in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, worden deze bij voorrang onderzocht.

Wat de voorgehouden schending van artikel 48/4, § 2, c) van vreemdelingenwet betreft (punt III.1 van het verzoekschrift), valt een onderzoek van de grief samen met de vraag naar de toekenning van de

subsidiare beschermingsstatus, zodat de Raad hiervoor verwijst de verdere bespreking van de nood aan internationale bescherming in het arrest (punt 2.3. e.v.).

Wat de formele motiveringsplicht betreft (punt III.2 van het verzoekschrift), voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (punt III.3 van het verzoekschrift) mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde “*COI Focus*” slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (Landeninformatie, stuk 13). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie. Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielaanvraag gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielaanvragers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (BS 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielaanvraag voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “*COI Focus*” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielaanvraag en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het koninklijk besluit valt. Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling de Commissaris-generaal verplicht om de informatie waarover hij beschikt automatisch aan de asielaanvrager te bezorgen op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de “*COI Focus*” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken. In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM van 28 juni 2011, dat in de zaak *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk* (zaken 8319/07 en 11.449/07) in paragraaf 233 stelde: “*That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight.*”

However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”) In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is niet dienstig.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.4. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat de bestreden beslissing niet kan worden opgehangen aan het motief dat verzoekers volledige asielrelaas als ongeloofwaardig wordt beoordeeld, omdat zijn asielrelaas immers gebaseerd wordt op een vrees voor zijn leven omwille van een ontvoering die het gevolg was van de weigering om via zijn TV-programma “*Wat zou u doen indien ...*” positief te berichten over islamitische groeperingen zoals IS. De Raad merkt bijkomend op dat van bij het begin van de asielprocedure verzoeker dit heeft vermeld, zodat dit als de kern van zijn asielrelaas dient te worden beschouwd (CGVS-vragenlijst, stuk 22, p. 1-2). De door verzoeker voorgehouden problemen vinden aldus hun oorsprong in zijn werkzaamheden bij de zender Biladi, waardoor hij zich beroept op zijn profiel als mediawerker en op de gebeurtenissen die hierop volgden (de bedreiging door Alaa en de ontvoering). De Raad komt tot dezelfde vaststellingen als de Commissaris-generaal, namelijk dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn problemen verband houden met het TV-programma én hierbij tevens opmerkte dat hij voorheen, sinds hij in 2004 in de media begon te werken, nooit problemen kende (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 11, p. 11). Allereerst merkt ook de Raad op dat uit de COI Case “*IRQ 2015-009w*” van Cedoca van 16 december 2015 blijkt dat verzoeker wel voor Beladi-tv heeft gewerkt, maar reeds in 2007 werd ontslagen (Landeninformatie, stuk 21, nr. 1). Na 2007 heeft verzoeker op geen enkele manier nog voor Beladi-tv gewerkt. Tot slot blijkt dat het door verzoeker aangehaalde programma “*Wat zou u doen indien...*” nooit werd uitgezonden via Beladi-tv alsook dat Beladi-tv nooit een dergelijk programma heeft gemaakt.

Wat de twee attesten betreft die verzoeker bij zijn verzoekschrift voorlegt en het proces-verbaal dat verzoeker bijbrengt in een aanvullende nota ter zitting, merkt de Raad op dat deze de geloofwaardigheid van verzoeker asielrelaas verder ondergraven. In een van de attesten die duidelijk kopies betreffen en op een identieke wijze werden opgemaakt, wordt immers vermeld dat verzoekers programma niet werd uitgezonden en dat de vijf gemaakte episodes werden opgeslagen in het archief, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn programma telkens de dag nadien werd uitgezonden en een groot succes kende (CGVS-vragenlijst, stuk 22, p. 2; CGVS-gehoorverslag 1, stuk 11, p. 12). Ook het proces-verbaal, dat

ook een kopie betreft, strookt helemaal niet met de verklaringen van verzoeker. Het PV vermeldt dat verzoeker samen met zijn collega's wachtte op een dienstwagen, terwijl verzoeker verklaarde dat hij bij zijn buurman en diens dochter stond (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 15). Bovendien zou verzoeker volgens dit PV zijn werk dienen te verlaten op vraag van de ontvoerders, terwijl verzoeker steeds heeft verklaard dat hem werd gevraagd dat hij zijn werk in de media diende aan te wenden om propaganda te maken voor groeperingen zoals IS. Daargelaten het feit dat kopies gemakkelijk te fabriceren zijn, stelt de Raad vast dat aan verzoekers asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

De door verzoeker voorgelegde stavingstukken kunnen de vaststellingen in de bestreden beslissing geenszins omvormen en de beoordeling van de Commissaris-generaal van de voorgelegde stukken is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt hier door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 21, nr. 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk “[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44

oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst.

Gelet op het voormelde, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 geschreven over “*een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied*”. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Asielkwalificatie richtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet “*reëel*” dient te zijn.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 21) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te

worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Bovendien heeft verzoeker verklaart dat hij nog contact heeft met de meeste van zijn familie in Bagdad en dat hun leven er stabiel is (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 11, p. 17).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beoordeling vindt immers ook steun in de meest recente COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016 van Cedoca, die in een aanvullende nota door de Commissaris-generaal werd voorgelegd.

De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker verwijst naar de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: *"(...) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are likely to apply (...)".* Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden. De reisadviezen waarnaar verzoeker

verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal tot slot dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van de Commissaris-generaal, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de Commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor een beleid(swijziging) moet weergeven.

De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP